

ЕНЕЇДА

Частина перша

Еней був парубок моторний¹
І хлопець хоть куди козак,
Удавсь на всеє зле проворний,
Завзятіший од всіх бурлак.
Но греки, як спаливши Трою²,
Зробили з неї скирту гною,
Він, взявши торбу, тягу дав;
Забравши деяких троянців,
Осмалених, як гиря, ланців³,
П'ятами з Трої наживав.

Він, швидко поробивши човни,
На синє море попускав,
Троянців насаджавши повні,
І куди очі почухрав.
Но зла Юнона, суча дочка⁴,
Розкудкудакалась, як квочка, –
Енея не любила – страх;
Давно уже вона хотіла,
Його щоб душка полетіла
К чортам і щоб і дух не пах.

Еней був тяжко не по серцю
Юноні – все її гнівив;
Здавався гірчийший їй від перцю,
Ні в чім Юнони не просив;
Но гірш за те їй не любився,
Що, бачиш, в Трої народився
І мамою Венеру звав⁵;
І що його покійний дядько,
Паріс, Пріамове дитятко⁶,
Путивочку Венері дав⁷.

Побачила Юнона з неба,
Що пан Еней на поромах;
А те шепнула сука Геба...⁸
Юнону взяв великий жах!
Впрягла в гринджолята павичку,
Сховала під кибалку мичку⁹,
Щоб не світилася коса;
Взяла спідницю і шнурівку¹⁰,
І хліба з сіллю на тарілку,
К Еолу мчалась, як оса¹¹.

«Здоров, Еоле, пане-свату!
Ой, як ся маєш, як живеш? –
Сказала, як ввійшла у хату,
Юнона. – Чи гостей ти ждеш?..»
Поставила тарілку з хлібом
Перед старим Еолом-дідом,
Сама же сіла на ослін.

«Будь ласкав, сватоньку-старику!
Ізбий Енея з пантелику,
Тепер пливе на морі він.

Ти знаєш, він який суціга¹²,
Паливода і горлоріз;
По світу як іще побіга,
Чиїхсь багацько вилле сліз.
Пошли на його лихо злее,
Щоб люди всі, що при Енеї,
Послизли, і щоб він і сам...
За сеє ж дівку чорнобриву,
Смачную, гарну, уродливу
Тобі я, далебі, що дам».

«Гай, гай! Ой, дей же його кату! —
Еол насупившись сказав. —
Я все б зробив за сюю плату,
Та вітри всі порозпускав:
Борей недуж лежить з похмілля¹³,
А Нот поїхав на весілля,
Зефір же, давній негодяй,
З дівчатами заженився,
А Евр в поденщики найнявся, —
Як хочеш, так і помишляй!

Та вже для тебе обіщаюсь
Енеєві я ляпас дать;
Я хутко, миттю постараюсь

В трістя його к чортам загнать.
Прощай же! Швидше убирайся,
Обіцянки не забувайся,
Бо послі, чуєш, нічичирк!
Як збрешеш, то хоча надсядься,
На ласку послі не понадься,
Тогді від мене возьмеш чвирк».

Еол, оставшись на господі,
Зібрав всіх вітрів до двора,
Велів поганій будь погоді...
Якраз на морі і гора!
Все море зараз спузирило,
Водою мов в ключі забило,
Еней тут крикнув, як на пуп;
Заплакався і заридався,
Пошарпався, увесь подрався,
На тім'ї начесав аж струп.

Прокляті вітри роздулися,
А море з лиха аж реве;
Слізьми троянці облилися,
Енея за живіт бере;
Всі човники їх розчухрало,
Багацько війська тут пропало;
Тогді набрались всі сто лих!
Еней кричить, що «я Нептуну¹⁴
Півкопи грошей в руку суну,
Аби на морі штурм утих».

Нептун із давна був драпічка¹⁵,
Почув Еней голосок;
Шатнувся зараз із запічка,
Півкопи для його кусок!..
І, миттю осідлавши рака,
Схвативсь на його, мов бурлака,
І вирнув з моря, як карась.
Загомонів на вітрів грізно:
«Чого ви гудете так різно?
До моря, знаєте, вам зась!»

От тут-то вітри схаменулись
І ну всі драла до нори;
До ляса, мов ляхи, шатнулись¹⁶,
Або од їжака тхори.
Нептун же зараз взяв мітелку
І вимів море, як світелку,
То сонце глянуло на світ.
Еней тогді як народився,
Разів із п'ять перехрестився;
Звелів готовити обід.

Поклали шальовки соснові,
Кругом наставили мисок;
І страву всякую, без мови,
В голодний пхали все куток.
Тут з салом галушки лигали,
Лемішку і куліш глитали
І брагу кухликом тягли;

Та і горілочку хлитали, –
Насилу із-за столу встали
І спати послі всі лягли.

Венера, не послідня шльоха,
Проворна, враг її не взяв,
Побачила, що так полоха
Еол синка, що аж захляв;
Умилася, причепурилась
І, як в неділю, нарядилась,
Хоть би до дудки на танець!
Взяла очіпок грезетовий¹⁷
І кунтуш з усами люстровий,
Пішла к Зевесу на ралець¹⁸.

Зевес тогді кружав сивуху
І оселедцем заїдав;
Він, сьому випивши восьмуху,
Послідки з кварти виливав.
Прийшла Венера, іскривившись,
Заплакавшись і завіскрившись,
І стала хлипать перед ним:
«Чим пред тобою, милий тату,
Син заслужив таку мій плату?
Йон, мов в свинки, грають їм¹⁹.

Куди йому уже до Риму?
Хіба як здохне чорт в рові!
Як вернеться пан хан до Криму²⁰,

Як жениться сич на сові.
Хіба б уже та не Юнона,
Щоб не вказала макогона,
Що й досі слухає чмелів!
Коли б вона та не бісилась,
Замовкла і не камезилась,
Щоб ти се сам їй ізвелів».

Юпітер, все допивши з кубка,
Погладив свій рукою чуб:
«Ох, доцю, ти моя голубка!
Я в правді твердий так, як дуб.
Еней збудує сильне царство
І заведе своє там панство;
Не малий буде він панок.
На панщину весь світ погонить,
Багацько хлопців там наплодить
І всім їм буде ватажок.

Заїде до Дідони в гості²¹
І буде там бенкетовать;
Полюбиться їй він мосці
І буде бісики пускати.
Іди, небого, не журися,
Попонеділкуй, помолися,
Все буде так, як я сказав».
Венера низько поклонилась
І з панотцем своїм простиласть,
А він її поціловав.

Еней прочувався, проспався
І голодрабців позбирав,
Зо всім зібрався і уклався,
І, скільки видно, почухрав.
Плив-плив, плив-плив, що аж обридло,
І море так йому огидло,
Що бісом на його дививсь.
«Коли б, – каже, – умер я в Трої,
Уже б не пив сеї гіркої
І марне так не волочивсь».

Потім, до берега приставши
З троянством голим всім своїм,
На землю з човнів повстававши,
Спитавсь, чи є що їсти їм.
І зараз чогось попоїли,
Щоб на путі не ослабіли;
Пішли, куди хто запопав.
Еней по берегу попхався,
І сам не знав, куди слонявся,
Аж гульк – і в город причвалав.

В тім городі жила Дідона,
А город звався Карфаген.
Розумна пані і моторна,
Для неї трохи сих імен:
Трудяща, дуже працьовита,
Весела, гарна, сановита,
Бідняжка – що була вдова;

По городу тогді гуляла,
Коли троянців повстрічала,
Такі сказала їм слова:

«Відкіль такі се гольтіпаки²²?
Чи рибу з Дону везете?
Чи, може, виходці-бурлаки²³?
Куди, прочани, ви йдете²⁴?
Який вас враг сюди направив?
І хто до города причалив?
Яка ж ватага розбишак?»
Троянці всі замурмотали,
Дідоні низько в ноги пали,
А вставши, їй мовляли так:

«Ми всі, як бач, народ хрещений,
Волочимся без талану,
Ми в Трої, знаєш, породжені,
Еней пустив на нас ману²⁵;
Дали нам греки прочухана
І самого Енея-пана
В три вирви вигнали відтіль²⁶;
Звелів покинути нам Трою,
Підмовив плавати з собою,
Тепер ти знаєш, ми відкіль.

Помилуй, пані благородна!
Не дай загинуть головам,
Будь милостива, будь незлобна,

Еней спасибі скаже сам.
Чи бачиш, як ми обідрались!
Убрання, постולי порвались,
Охляли, ніби в дощ щеня!
Кожухи, свити погубили
І з голоду в кулак трубили,
Така нам лучилась пеня».

Дідона гірко заридала
І з білого свого лиця
Платочком сльози обтирала.
«Коли б, – сказала, – молодця
Енея вашого злапала,
Уже б тогді весела стала,
Тогді Великдень був би нам!»
Тут плюсь – Еней, як будто з неба:
«Ось, осьде я, коли вам треба!
Дідоні поклонюся сам».

Потім з Дідоною обнявшись,
Поцілювались гарно всмак;
За рученьки біленькі взявшись,
Балакали то с'як, то так.
Пішли к Дідоні до господи
Через великі переходи,
Ввійшли в світлицю та й на піл;
Пили на радощах сивуху
І їли сім'яну макуху,
Покіль кликнули їх за стіл.